

Arrest

nr. 54 762 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 13 april 2006 België binnen en dient een asielaanvraag in op 14 april 2006.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 juni 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 13 september 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 maart 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juli 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 april 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2009 dient verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder de vorm van een typeformulier regularisatieaanvraag.

Op 2 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 juli 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker mee dat hij in het bezit zal worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B die dient te worden aangevraagd door de werkgever.

Op 17 september 2010 wordt de arbeidsvergunning aan verzoekers werkgever geweigerd en wordt de arbeidskaart B aan verzoeker geweigerd.

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2009 (geactualiseerd op 06.10.2009) werd ingediend door :

H., A. (R.R.: 081120745157)

nationaliteit: Kosovo

geboren te P. op 07.12.1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om

binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die door attesten van Nederlandse les en steunbrieven), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene zich ingespannen zou hebben om zich in de Belgische samenleving te integreren met getuigenverklaringen als bewijs, betrokkene in België zijn sociaal, financieel en materieel draagvlak zou opgebouwd hebben, betrokkene werkwilgig is, onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan en een arbeidscontract voorlegt als bewijs, betrokkene aanhaalt dat hij geen overlast veroorzaakt en reeds jaren in goede verstandhouding leeft met zijn naaste omgeving, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op 2.8B van de vernietigde instructies, meer bepaald op het regeerakkoord van 18.03.2008, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene voegt een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract toe dat voldoet aan de voorwaarden, namelijk een contract van bepaalde duur van minstens één jaar of van onbepaalde duur waarbij het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk bepaalde minimumloon dat 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). De werkgever contacteerde daarop de gewesten voor een aanvraag tot arbeidsvergunning. Het bevoegde Gewest besliste echter geen arbeidskaart B af te leveren omwille van de volgende redenen : " Gelet op de voormelde vaststellingen en overeenkomstig het advies van de Afdeling Inspectie WSE waaruit o.m. blijkt : 'Dat vastgesteld werd dat de twee werknemers die reeds in dienst zijn bij H. A. slechts deeltijds in dienst zijn en dit doordat er volgens H. A. onvoldoende werk is [...] dat Inspectie niet inziet dat er voldoende werk is om iemand bijkomend, voltijds dan nog, in dienst te nemen. Dat de Heer H. A. bovendien geen aannemingscontracten of onderaannemingscontracten kan voorleggen. Dat de tewerkstelling van H. A. dus niet kan gegarandeerd worden. [...] Gelet op artikel 34, punt 1 en punt 6 van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, geeft inspectie volgend advies: wordt advies gegeven tot weigering van de arbeidsvergunning en/of -kaart voor A. H..' Wordt de aanvraag dan ook geweigerd."

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied en dat betrokkene derhalve zijn regularisatieaanvraag in België mag aanvragen. Betrokkene heeft echter op 17.04.2009 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan op 14.04.2006. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 2 maanden en 2 weken – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Betrokkene's advocaat haalt aan dat er nog een procedure hangende is bij de Raad van State tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit klopt echter niet daar er nooit een beroep werd aangetekend bij de Raad van State tegen deze beslissing.

(...)"

Op 6 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.06.2006

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 20.04.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 29 maart 2008 en op 17 april 2009 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze bevelen zodat deze uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans tweede bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging- Manifeste beoordelingsfout Machtsmisbruik 1.

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 13.09.2010 stelt dat verzoeker zich wil beroepen op het criterium 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

Volgens verweerder kan verzoeker zich hierop niet beroepen nu het bevoegde Gewest besliste om verzoeker geen arbeidskaart B af te leveren omwille van de vaststellingen van de Afdeling Inspectie Werk en Sociale Economie.

** Verzoeker wil opmerken dat verweerder nalaat rekening te houden met de vaststelling dat verzoeker tegen de beslissing tot weigering aflevering arbeidskaart B aan verzoeker op 18 oktober 2010 hoger beroep heeft aangetekend bij de Vlaamse Minister bevoegd voor het Tewerkstellingsbeleid.*

Dat deze procedure tot op heden nog steeds hangende is.

Dat derhalve bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en in strijd is het met het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging nu verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het door verzoeker ingestelde hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing tot aflevering van een arbeidskaart B aan verzoeker.

4.

Dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom met dit door verzoeker ingestelde hoger beroep geen rekening diende te worden gehouden.

5.

Dat verweerder geenszins zich voldoende geïnformeerd alvorens de beslissing dd. 21.09.2010 te nemen ten aanzien van verzoeker.

6.

Dat verweerder ingevolge het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel wel degelijk gehouden was rekening te houden met het door verzoeker ingestelde hoger beroep.

7.

Dat door een nieuwe ongegrondheidsbeslissing te nemen, steunend op de weigeringsbeslissing tot afgifte van een arbeidskaart B aan verzoeker, zonder rekening te houden met het door verzoeker ingestelde beroep, verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden.

Dat door een nieuwe weigeringsbeslissing te nemen ten aanzien van verzoeker, gesteund op de negatieve beslissing aangaande de afgifte van een arbeidskaart B zonder dat werd rekening gehouden met het door verzoeker ingestelde hoger beroep tegen deze negatieve beslissing, er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verzoeker."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing genomen werd op 21 september 2010 en dat het door verzoeker ingestelde beroep dateert van 18 oktober 2010, wat blijkt uit de bijlagen van het verzoekschrift. Het beroep werd dus ingesteld nadat de bestreden beslissing genomen werd en na de kennisname van de bestreden beslissing op 6 oktober 2010. Er kan aan verwerende partij niet verweten worden dat zij geen rekening heeft gehouden met feiten die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren of, zoals *in casu*, nog niet hadden plaatsgevonden.

Verwerende partij vervolgt dat de bestreden beslissing op correcte wijze is genomen. In de motivering wordt ingegaan op de criteria waarop verzoeker zich beriep en er wordt uiteengezet waarom niet aan de voorwaarden voor regularisatie voldaan werd. Bovendien wordt de motivering door verzoeker op geen enkele manier betwist. Inzake het criterium 2.8.B wordt vermeld dat het bevoegde gewest beslist heeft om geen arbeidskaart B af te leveren, waardoor de aanvraag geweigerd werd. Dit stemt overeen met de gegevens van het dossier.

Verwerende partij meent dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is omdat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op basis waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven en omdat blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt volgens verwerende partij die in dit verband verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker dat verwerende partij gehouden was rekening te houden met de beroepstermijn van dertig dagen alvorens een beslissing te nemen inzake verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat inzake het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 verzoeker zelf aanhaalt dat hij pas sinds 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken, dat hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten van Nederlandse les en steunbrieven), dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf, zodat dit element niet in verzoekers voordeel kan worden weerhouden; dat de aangehaalde elementen, met

name dat verzoeker zich ingespannen zou hebben om zich in de Belgische samenleving te integreren met getuigenverklaringen als bewijs, hij in België zijn sociaal, financieel en materieel draagvlak zou opgebouwd hebben, werkwilg is, hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan en een arbeidscontract voorlegt als bewijs, aanhaalt dat hij geen overlast veroorzaakt en reeds jaren in goede verstandhouding leeft met zijn naaste omgeving, geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie omdat deze elementen aangaande de integratie van betrokkene niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009; dat inzake het criterium 2.8.B van de vernietigde instructies, meer bepaald het regeerakkoord van 18 maart 2008, verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis: verzoeker voegt een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract toe dat voldoet aan de voorwaarden maar het bevoegde Gewest besliste echter geen arbeidskaart B af te leveren; dat de advocaat van verzoeker voorts beweert dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied en dat hij derhalve zijn regularisatieaanvraag in België mag aanvragen: verzoeker heeft echter op 17 april 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond, verzoeker diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel; dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28 juni 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, verzoeker verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, de duur van de procedure – namelijk 2 maanden en 2 weken – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; dat verzoekers advocaat aanhaalt dat er nog een procedure hangende is bij de Raad van State tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal maar dit klopt echter niet daar er nooit een beroep werd aangetekend bij de Raad van State tegen deze beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

In zijn aanvraag van 3 juni 2009 maakte verzoeker melding van het feit dat hij al jaren in België verbleef en onmiddellijk aan de slag kon bij het bedrijf van zijn broer, dat hij geen overlast veroorzaakt heeft en dat hij goed geïntegreerd is. In de aanvulling van 9 oktober 2009 kruiste verzoeker het criterium “ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België” aan, evenals het criterium “werk + duurzame lokale verankering”. Hij voegde hierbij een arbeidsovereenkomst toe.

In de bestreden beslissing wordt zoals weergegeven onder punt 1. geantwoord op de door verzoeker aangehaalde criteria 2.8.A en 2.8.B en wordt verwezen naar zijn negatief afgesloten asielprocedure.

In het middel uit verzoeker enkel kritiek op het motief inzake criterium 2.8.B. Dit motief luidt als volgt:

“Betrokkene beroept zich eveneens op 2.8B van de vernietigde instructies, meer bepaald op het regeerakkoord van 18.03.2008, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene voegt een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract toe dat voldoet aan de voorwaarden, namelijk een contract van bepaalde duur van minstens één jaar of van onbepaalde duur waarbij het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk bepaalde minimumloon dat 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). De werkgever contacteerde daarop de gewesten voor een aanvraag tot arbeidsvergunning. Het bevoegde Gewest besliste echter geen arbeidskaart B af te leveren omwille van de volgende redenen : “Gelet op de voormelde vaststellingen en overeenkomstig het advies van de Afdeling Inspectie WSE waaruit o.m. blijkt : ‘Dat vastgesteld werd dat de twee werknemers die reeds in dienst zijn bij H. A. slechts deeltijds in dienst zijn en dit doordat er volgens H. A. onvoldoende werk is [...] dat Inspectie niet inziet dat er voldoende werk is om iemand bijkomend, voltijds dan nog, in dienst te nemen. Dat de Heer H. A. bovendien geen aannemingscontracten of onderaannemingscontracten kan voorleggen. Dat de tewerkstelling van H. A. dus niet kan gegarandeerd worden. [...] Gelet op artikel 34, punt 1 en punt 6 van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, geeft inspectie volgend advies : wordt advies gegeven tot weigering van de arbeidsvergunning en/of –kaart voor A. H..’ wordt de aanvraag dan ook geweigerd.”

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker op 18 oktober 2010 beroep heeft ingesteld tegen de beslissing tot weigering van aflevering van de arbeidskaart B en dat deze procedure nog hangende is en dat alleszins niet wordt gemotiveerd waarom met dat ingestelde beroep geen rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd op 21 september 2010 en aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 6 oktober 2010 en uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat het beroep dat verzoeker als werknemer heeft ingesteld tegen de weigering tot afgifte van een arbeidskaart, dateert van 19 oktober 2010. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing had verzoeker nog geen beroep ingediend. Er kon bijgevolg geen rekening worden gehouden met een nog niet ingediend beroep.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding zoals die blijkt uit de stukken van het dossier: daarin bevindt zich inderdaad een beslissing van het Vlaamse subsidieagentschap voor werk en sociale economie, Dienst Migratie, van 17 september 2010 waarin aan verzoekers werkgever de arbeidsvergunning wordt geweigerd en waarin wordt geweigerd aan verzoeker een arbeidskaart af te leveren.

Waar verzoeker in de repliekmemoëre vervolgens aanvoert dat dan maar gewacht moest worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing dit beginsel zou schending. Zoals hiervoor reeds gesteld, kon bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening worden gehouden met een op dat moment nog niet ingesteld beroep inzake de arbeidskaart.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET